

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-170)

May (1)/ 2014

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்8
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....20
6. திருவிருத்தம்.....31

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 147)

பத்தாவது நூறு தொடக்கம்

901. ஸ்வஸ்தித:

இவ்விதம் அனைவருக்கும் மிகவும் உயர்ந்த மங்களங்களை அளிப்பவன்.

902. ஸ்வஸ்திக்ருத்

தன்னுடைய திருக்கல்யாண குணங்களால் தனது போகத்துக்கு சேஷமத்தைச் செய்து கொள்பவன்.

903. ஸ்வஸ்தி

தானே மங்கள ஸ்வரூபமாக உள்ளவன்.

904. ஸ்வஸ்திபுக்

இவ்விதமாக உள்ள மங்களங்களைக் காப்பாற்றுகவன்.

905. ஸ்வஸ்திதக்ஷிண:

தன்னுடைய அடியார்கள் தனக்குச் செய்யும் கைங்கர்யங்களுக்கு ஏற்றபடி திவ்யசரீரம், திவ்யசக்தி முதலான மங்களங்களை, தன்னுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தை அளிப்பதான மஹாயாகத்திற்கு ரித்விக்குகளாக உள்ள நித்யஸூரிகளுக்குத் தக்ஷிணையாக அளிப்பவன்.

906. அரௌத்ர:

மிகவும் உயர்ந்த ஐச்வர்யங்கள் நிறைந்தவனாக உள்ளபோதிலும், தன்னுடைய குணங்களால் குளிர்ந்துள்ளவன் என்பதால், தணிந்துள்ளவன்.

907. குண்டலீ

இதற்கு ஏற்றபடி எப்போதும் விளங்குவதான குண்டலம் முதலான திவ்யமான ஆபரணங்களை அணிந்தவன்.

908. சக்ரீ

அதற்கு ஏற்றபடியான திவ்யமான ஆயுதங்களைத் தரித்தவன்.

909. விக்ரமீ

தன்னுடைய காம்பீர்யத்துக்கு ஏற்றபடியான செயல்பாடுகள் பொருந்தியவன்.

910. ஊர்ஜிதசாஸந:

நான்முகன், இந்தரன் முதலியவர்களாலும் மீற இயலாத ஆணைகளைக் கொண்டவன்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 170)

ஸித்தாந்தம் - இவ்விதம் உரைப்பது தவறாகும். ஏன்? ஜ்யோதி: சரணாபிதாநாத் - ஜ்யோதி எனப்படுவது பரமாத்மாவே ஆகும்; அதன் பாதங்கள் குறித்துக் கூறப்படுவதால் - என்று கருத்து. எல்லையற்ற ப்ரகாசத்துடன் வெளிப்படுவதான அந்த ஜ்யோதியானது, த்யுலோகத்துடன் தொடர்புடைய அந்த ஒளியானது, பரமபுருஷனே ஆகும். ஏன்? காரணம், இந்த உலகில் உள்ள அனைத்தும் அதன் பாதங்களுடன் தொடர்பு கொண்டுள்ளதால் அல்லது இந்த உலகில் உள்ள அனைத்தையும் அந்த ஜோதி தனது ஒரு பாதமாகக் கொண்டுள்ளதால் ஆகும். இதனைச் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-12-6)- பாதோஸ்ய ஸர்வா பூதாநி த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம் திவி - இந்தப் பரம்பொருளுக்கு அனைத்து பூதங்களும் ஒரு பாதமாகும்; இதன் மற்ற மூன்று பாதங்களும் பரமபதத்தில் உள்ளன - என்றது காண்க.

இங்கு கூறப்படுவது என்னவென்றால், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-13-7) - அத யதத: பரோ திவோ ஜ்யோதிர் தீப்யதே - த்யுலோகத்தின் அப்பால் உள்ள ஜோதி - என்ற வாக்கியத்தில் பரமபுருஷனைக் குறித்த அடையாளங்கள் ஏதும் காணப்படவில்லை என்பது உண்மை; ஆனால் இதே ப்ரகரணத்தில் உள்ள முற்பகுதி வரி ஒன்றில் இந்த த்யுலோகத்துடன் ஸம்பந்தம் உள்ள ஜோதியை, வயிற்றில் உள்ள ஜாடராக்னியுடன் தொடர்புபடுத்திக் கூறியதில் பிழை இல்லை; காரணம் ஜாடராக்னிக்கும் இந்தப் பரமபுருஷனே அந்தர்யாமியாக உள்ளதாலும், குறிப்பிட்ட பலனை அடையும் பொருட்டு பரஞ்ஜோதியை ஜாடராக்னியாகவே த்யானிக்கவேண்டும் என்பதாலும் ஆகும். ஜாடராக்னியின் அந்தர்யாமியாக தான்

உள்ளதை பரமாத்மா கீதையில் (15-14) - அஹம் வைச்வாநரோ பூத்வா
ப்ராணிநாம் தேஹமாச்ரிதா: - நானே ஜாடராக்னியாக அனைத்து உயிர்களின்
சரீரத்தில் உள்ளேன் - என்று காண்க.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 170)

மூலம் – சேஷத்வஜ்ஞாநமும் ஸ்யஸ்வாதந்தர்யாபிமாந நிவ்ருத்த்யாதிகளும் உபாய விசேஷ பரிக்ரஹமும் பலபூத சேஷவ்ருத்தி ப்ரார்த்தனையும் தனக்குப் பிறக்கிறதாகையாலே தன்னைப் ப்ரதாநமாகக் காட்டவேண்டுகையால் த்ருதீயாக்ஷரத்துக்கு விசேஷ்யபதமாக அஹம்சப்தத்தை அத்யாஹரித்து அந்வயமாகிறதென்றும் சில ஆசார்யர்கள் சொல்லுவார்கள். அப்போதும் ப்ரணவ விவரணமான “மம நாத யதஸ்தி யோஸ்மயஹ ஸகலம் தத்தி ததைவ மாதவ” இத்யாதிகளிற்படியே குணங்கள் ப்ரதாநாதுவர்த்திகளென்கிற ந்யாயத்தாலே தனக்கு சேஷமான குணாதிகளும் உபலக்ஷிதங்கள்.

விளக்கம் – தான் ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமை என்னும் ஞானம், தான் சுதந்திரமானவன் என்ற எண்ணம் விலகுதல், ப்ரபத்தி என்னும் உபாயத்தை மட்டுமே கைக்கொள்ளுதல், ஸர்வேச்வரனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும் என்னும் பலனுக்கான ப்ரார்த்தனை ஆகிய அனைத்தும் ப்ரபந்நன் ஒருவனுக்கு உண்டாகவேண்டும். ஆகவே ப்ரணவத்தில் ஜீவனை ப்ரதானமாகக் காண்பிக்கவேண்டும் என்பதால், ப்ரணவத்தின் மூன்றாம் எழுத்தான “ம” என்பதற்கு “அஹம் = ஜீவனாகிய நான்” என்னும் பொருள் வருவிக்கப்படுவதாக சில ஆசார்யர்கள் உரைக்கிறார்கள். இவ்விதம் கொண்டாலும், ப்ரணவத்தின் விவரணமாக உள்ள ஆளவந்தாரின் ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் (52) - மம நாத யதஸ்தி யோஸ்மயஹ ஸகலம் தத்தி ததைவ மாதவ – மாதவா! “நான்”, “எனது” என்று கூறப்படும் வஸ்துக்கள் அனைத்தும் உன்னுடையது என்று அறிந்த பின்னர் உனக்கு நான் எதனைச் சமர்ப்பிக்க இயலும் – சில தன்மைகள் மட்டுமே

கூறப்பட்டாலும், ஜீவனுக்கே உரிய அனைத்தும் இதில் மறைமுகமாக உணர்த்தப்பட்டதாகவே கொள்க.

மூலம் – வேறே சில ஆசார்யர்கள் அஸ்மச்சப்தத்தில் வ்யஞ்ஜனமாத்ரமான மகாரத்தை எடுத்து சாந்தஸப்ரக்ரியையாலே பூர்வோத்தரபாகங்கள் லோபித்து நிற்கிறதாய்த் த்ருதீயாஷ்டரம்தானே அஹமர்த்தத்தைக் காட்டுகிறதென்றும் யோஜிப்பார்கள். பரமாத்மாவுக்கு ஆத்மஹவிஸ்ஸை ஸமர்ப்பிக்க விதிக்கிற ந்யாஸவித்யையிலே ப்ரணவத்தை மந்த்ரமாக ஓதுகையாலே இது அநுஷ்டேயார்த்த ப்ரகாசகமாகைக்காக இதிலே பராவராத்மவிஷயமான வாசகாம்சம் அபேக்ஷிதமானால் ப்ரமாணாநுஸாரத்தாலே ப்ரதமாஷ்டரம் உத்தேச்யகாரகத்தைச் சொல்லுகையாலும், மத்யமாஷ்டரம் அந்யார்த்தமாகையாலும், பரிசேஷ்யத்தாலே த்ருதீயாஷ்டரம் ஸமர்ப்பணீயமான ப்ரத்யகாத்ம ஹவிஸ்ஸைக் காட்டவேண்டியதால் இவ்வஷ்டரத்துக்கு அஹம் என்று பொருளாகை மிகவும் உசிதம். ஆகையாலேயிறே பட்டர் இங்குற்ற ப்ரணவத்துக்கு அகாரார்த்தாயைவ ஸ்வமஹம் என்று வ்யாக்யாநம் பண்ணிற்று.

விளக்கம் – ஒரு சில ஆசார்யர்கள், வேத இலக்கணப்படி, "நான்" என்பதைக் குறிப்பதான "அஸ்மத்" என்பதின் முதல் பகுதியான "அஸ்" என்பதையும் இறுதிப் பகுதியான "அத்" என்பதையும் நீக்கி, நடுவில் உள்ள "ம்" என்னும் மெய்யெழுத்தை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு, "நான்" என்னும் ஜீவாத்மாவை இந்த "ம்" என்பது குறிப்பது போன்றே, ப்ரணவத்தின் மூன்றாம் எழுத்தான மகாரமும் ஜீவாத்மாவைக் குறிக்கிறது என்று உரைப்பர். தைத்திரீய உபநிஷத்தில் உள்ள ந்யாஸவித்யையில் ஜீவாத்மாவை பரமாத்மாவுக்கு அவிர்பாகமாய் சமர்ப்பணம் செய்யும்போது உச்சரிக்கவேண்டிய மந்த்ரமாக ப்ரணவமே உள்ளது. ஆகவே அந்த மந்த்ரத்தில் அநுஷ்டிக்கவேண்டியதைத் தெளிவாக்கும் பொருட்டு, பரமாத்மா மற்றும் ஜீவாத்மாவைக் குறிக்கும் சொற்கள் வெளிப்படையாக இருத்தல்வேண்டும் அல்லாமல் மறைமுகமாக இருத்தல் கூடாது. ப்ரமாணங்களின் அடிப்படையில் நோக்கினால் ப்ரணவத்தின் முதல் எழுத்தான "அ" என்பது யாரிடம் சரணம் புகுகிறோமோ அந்த வஸ்துவைக் குறிப்பதாகவும், நடு எழுத்தான "உ" என்பது வேறு ஒரு அர்த்தத்தைக் குறிப்பதாகவும், மீதம் உள்ளதால் "ம்" என்பது

சமர்ப்பிக்கப்படுவதான ஜீவாத்மாவைக் குறிப்பதாகவும் ஆகிறது. இதனால்தான் ஸ்வாமி பராசரபட்டர் அஷ்டசீலோகியில் ப்ரணவத்துக்கு விவரணம் கூறும்போது, “அ என்னும் எழுத்தால் கூறப்படும் பகவானுக்கு மட்டுமே நான் உடைமையாக உள்ளேன்”, என்றார்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 129)

423. குணதோஷங்களிரண்டும் சஷுத்ர புருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்த
காஷ்டையையும் குலைக்கும்.

அவதாரிகை - (ப்ரதமபர்வத்தை விட்டு) என்கிறவிடத்திலே, அர்த்தாதுக்தமான
பகவத் ஸம்ச்லேஷமும், (தோஷமுண்டானாலும்) என்கிறவிடத்தில்,
அர்த்தாதுக்தமான தத் விச்லேஷமுமாகிற இவையிரண்டும் செய்யுமத்தை
அருளிச்செய்கிறார் (குண தோஷங்களிரண்டும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - சூர்ணை 415ல் “ப்ரதமபர்வத்தை விட்டு” என்பதில் ஆழ்ந்த பொருளாக
மனதில் படுவதான “ஸர்வேச்வரனுடைய சேர்க்கை”, சூர்ணை417ல்
“தோஷமுண்டானாலும்” என்பதில் ஆழ்ந்த பொருளாக உள்ள
“ஸர்வேச்வரனுடைய பிரிவு” ஆகிய இரண்டு நிலைகளாலும் விளைவது என்ன
என்பதை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – குணமாவது, ஸ்வஸௌந்தர்யாதிகளை ஆச்ரிதர்க்கு முற்றாட்டாக அநுபவிக்கக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்குங் கலவி; தோஷமாவது, அவ்வநுபவாலாபத்தாலே அவர்கள் கண்ணாஞ்சுழலை யிட்டுத் துடிக்கத் தான் முகங்காட்டாதே யிருக்கையாகிற பிரிவு.

விளக்கம் – (குணம்) - ஸர்வேச்வரன் தனது ஸௌந்தர்யம் போன்ற பலவற்றையும் தனது அடியார்கள் அநுபவிக்கும் விதத்தில் முழுவதுமாகக் கொடுத்தபடி இருப்பதாகும். (தோஷம்) அப்படிப்பட்ட அநுபவம் கிட்டாதபோது அவர்கள் மதி மயங்கித் தவித்தபடிச் செய்வதான ஸர்வேச்வரனுடைய பிரிவு ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - இவை யிரண்டும், (சுஷுத்ர புருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்த காஷ்டையும் குலைக்கையாவது), ஓரொன்றே யிரண்டையும் குலைக்கை. இதில் குணமிரண்டையும் குலைக்கையாவது, “மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர் தோள் கைவிட்டு” என்றும், “மனைப்பால் பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாந் துறந்தார் தொழுதாரத்தோள்” என்றும், தத்விஷய வைலக்ஷண்யத்தாலே சுஷுத்ர விஷய வைராக்யத்தைப் பிறப்பிக்கையாலே, சுஷுத்ர புருஷார்த்தாந்வயத்தைக் குலைக்கையும்; “பயிலுஞ்சுடரொளி” யிலே ததீயசேஷத்வத்திலே ஊன்றி நின்ற ஆழ்வாரை, அந்த ததீயருடைய ஸ்வரூபநிருபகத்வேந ப்ரஸ்துதமான தத்ஸௌந்தர்ய சீலாதிகளாலே ததீயதாஸ்ய ரஸத்தை மறந்து அவனை அநுபவிக்கையிலாசை கரை புரண்டு அநந்தரந் திருவாய்மொழியிலே தாமும் தம்முடைய கரண க்ராமங்களும் பெருவிடாய்ப்பட்டுக் கூப்பிடும்படி பண்ணினாப்போலே, வேறொன்றுக்காகப் புகுந்தாலும் தன்னை யொழியப் புறம்பொன்றுக் காளாகாதபடி பண்ணும் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரியான அவன் பக்கலிலே சுழியாறுபடுத்தி புருஷார்த்த காஷ்டையான ததீய சேஷத்வத்தில் நிலையைக் குலைக்கையும்.

விளக்கம் - (சுஷுத்ர புருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்த காஷ்டையும் குலைக்கையாவது) - இந்த இரண்டில் ஒவ்வொன்றே இரண்டையும் குலைப்பதாக உள்ளது. குணம் என்பது இரண்டையும் குலைக்கை என்பது எப்படி? இது இரண்டு விஷயத்தில் குலைக்கும் என்கிறார்.

- முன்றாம் திருவந்தாதி (14) - மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர் தோள் கைவிட்டு - என்றும், இரண்டாம் திருவந்தாதி (42) - மனைப்பால் பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாந் துறந்தார் தொழுதாரத்தோள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப பகவத் விஷயத்தின் மேன்மை காரணமாக தாழ்ந்த விஷயங்களின் மீது உள்ள ஈடுபாட்டைத் தவிர்த்து, அவற்றில் விருப்பம் இல்லாத நிலையை ஏற்படுத்துவதால், அற்பமான விஷயங்களில் உள்ள ஈடுபாட்டை இல்லாமல் ஆக்குகிறது.
- திருவாய்மொழி (3-7) - பயிலுஞ்சுடரொளி - என்னும் திருவாய்மொழியில் பாகவத கைங்கர்யத்தில் ஆழ்ந்து நின்ற ஆழ்வாரை, அந்த அடியார்களுடைய தன்மையை உணர்த்தும் விதத்தில் கூறப்பட்டதான ஸர்வேச்வரனுடைய அழகு, சீலம் போன்றவைகள் மூலம், அடியார்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதில் உள்ள சுவையை மறந்து ஸர்வேச்வரனை அனுபவிக்கவேண்டும் என்ற ஆசை கரைபுரண்டு ஓடும்படிச் செய்து, அடுத்த திருவாய்மொழியில் (3-8) - முடியானே - என்று தானும் தன்னுடைய இந்திரியங்களும் மிகுந்த தாகம் எடுத்தவர்கள் தண்ணீருக்காக ஏங்குவது போன்று அழைக்கும்படிச் செய்தது (எதுவென்றால், அவனுடைய குணம்). இவ்விதம் ஆழ்வாரைச் செய்தது போன்று, அடியார்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தல் முதலான செயல்களில் ஈடுபட்டாலும், தன்னைத் தவிர வேறு எதற்கும் அடிமையாக்காதவிதம் செய்வனாக கண்ணையும் மனதையும் ஈர்த்தபடி உள்ள ஸர்வேச்வரனிடம் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொள்ளும்படிச் செய்து, புருஷார்த்தத்தின் எல்லையான அடியார்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தல் என்ற நிலையைக் குலைக்கிறது.

வ்யாக்யானம் - தோஷ மிரண்டையும் குலைக்கையாவது, அநுபவாலாபக்லேசத்தாலே ஸர்வகாலமும் தன்பக்கலிலே மநஸ்ஸாய், “உண்டறியா ஞறக்கம் பேணாள்”, “பந்தோடு கழல் மருவாள் பைங்கிளியும் பாலுட்டாள் பாவைபேணாள்” என்கிறபடியே, முன்பநுபவித்துப் போந்த ப்ராக்ருத போகங்களாகிற சஷுத்ர புருஷார்த்தங்களில் பொருந்தாமையை விளைக்கையும்; “அவனடியார் சிறுமாமனிசரா யென்னை யாண்டா ரிங்கே திரிய, செந்தாமரைக்கண் திருக்குறளன் நறுமாவிரை நாண்மலரடிக் கீழ்ப் புகுதல், உறுமோ பாவியேனுக்கு” என்றும், “தனிமாத் தெய்வத் தனிரடிக் கீழ் புகுதலன்றி யவனடியார், நனிமாக் கலவியின்பமே நாலும் வாய்க்க நங்கட்கு” என்றும் இப்படி தத்விஷய ஸம்ச்லேஷ ரஸம் வேண்டாதபடி ததீயவிஷய ஸம்ச்லேஷ ரஸமே அமையுமென்றிருக்கு மவர்களையும், அந்த ததீயருடனே கூடியிருந்தாலு மவர்கள் பக்கல் நெஞ்சற்று அவனை அநுபவிக்கையி லாசையாலே, “காணவாராய்”, “காணுமாறருளாய்” என்று கூப்பிடுவது, “வெஞ்சிறைப்புள்” இத்யாதிகளாலே அவர்கள் தங்களோடே வெறுத்து வார்த்தை சொல்லுவதாம்படி பண்ணுகையாலே, புருஷார்த்த காஷ்டையில் நெஞ்சு பற்றாதபடி பண்ணுகையும்.

விளக்கம் - அடுத்து, தோஷம் இரண்டையும் எவ்விதம் குலைக்கிறது என்கிறார். ஸர்வேச்வரனை அநுபவிக்கும் நிலைமை கிட்டாத காரணத்தால் ஏற்படும் துன்பத்தால் எப்போதும் அவனிடம் தங்கள் மனதை வைத்தவர்களாக, திருநெடுந்தாண்டகம் (12) - உண்டறியா ஞறக்கம் பேணாள் - என்றும், பெரியதிருமொழி (5-5-9) - பந்தோடு கழல் மருவாள் பைங்கிளியும் பாலுட்டாள் பாவைபேணாள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப முன்பு தாங்கள் அநுபவித்தபடி இருந்த உலகியல் இன்பங்களான தாழ்ந்த பயன்களில் மனம் பொருந்தாமல் உள்ள நிலையை ஏற்படுத்துதல். திருவாய்மொழி (8-10-3) - அவனடியார் சிறுமாமனிசரா யென்னை யாண்டா ரிங்கே திரிய, செந்தாமரைக்கண் திருக்குறளன் நறுமாவிரை நாண்மலரடிக் கீழ்ப் புகுதல், உறுமோ பாவியேனுக்கு, திருவாய்மொழி (8-10-7) - தனிமாத் தெய்வத் தனிரடிக் கீழ் புகுதலன்றி யவனடியார், நனிமாக் கலவியின்பமே நாலும் வாய்க்க நங்கட்கு - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனுடனான சேர்க்கை வேண்டாதபடி, அவன் அடியார்களுடைய சேர்க்கையால் இன்பம் ஏற்படும் என்று உள்ளவர்களைக் கூட, அவர்கள் அடியார்களுடன் சேர்ந்துள்ள

காலத்திலும் அந்த அடியார்களிடம் ஈடுபடாமல், ஸர்வேச்வரனை அனுபவிக்கவேண்டும் என்ற ஆசை காரணமாக திருவாய்மொழி (8-5-2) - காணவாராய் - என்றும், (8-1-2) - காணுமாறருளாய் - என்றும் அவனை அழைத்தல், மற்றும் திருவாய்மொழி (1-4-1) - வெஞ்சிறைப்புள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அடியார்களை வெறுத்து சொற்கள் உரைத்தல் போன்றவற்றைச் செய்யவைப்பதால், புருஷார்த்தத்தின் எல்லையான அடியார்களுக்கு கைங்கர்யம் என்பதில் மனம் நிற்காதபடி செய்தல்.

424. நித்யசத்ருவா யிறே யிருப்பது.

அவதாரிகை - இதில், சூத்ர புருஷார்த்தத்தைக் குலைக்குமென்றவிது தன்பக்கலிலே அகப்பட்டாரைப் புறம்பொரு விஷயமறியாதபடி பண்ணும் இவ்விஷயத்தின் ஸ்வபாவம் சொல்லுகைக்காகக் கூட்டிக் கொண்டவித்தனை; புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குலைக்கு மென்னுமதுவே இவ்விடத்தில் அபேக்ஷிதம்; ஆனபின்பு சூத்ர புருஷார்த்த பஞ்ஜகத்வம் ப்ராஸங்கிக மாகையாலே அதைவிட்டு ப்ராசுரணிகமான சரம புருஷார்த்த பஞ்ஜகத்வத்தை மூதலிக்கிறார் (நித்ய சத்ருவாயிறே யிருப்பது) என்று.

விளக்கம் - சூர்ணை 423ல் கூறப்பட்ட “சூத்ர புருஷார்த்தத்தைக் குலைக்கும்” என்பது, தன்னிடம் ஈடுபாடு கொண்டவர்களை மற்ற எந்த விஷயத்தையும் அறியாதபடி செய்யவல்ல பகவத் விஷயத்தின் தன்மையை உணர்த்துவதற்காகக் கூட்டிக்கொண்டார். இங்கு “புருஷார்த்த” என்று சொற்றொடரே அவசியமானதாகும். ஆகவே “சூத்ர” என்பது இந்த இடத்தில் வந்தேறிய கருத்து என்பதால், இங்கு கூறப்படும் விஷயத்திற்கு அது அவசியமற்றது என்று கருதி அதனைக் கைவிட்டு, இந்த இடத்திற்குப் பொருத்தமாக உள்ள “புருஷார்த்த” என்பதை இங்கு விவரிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “சத்ருக்நோ நித்யசத்ருக்ந:” என்று, பெருமாளுக்கு அபிமத விஷயமான ஸ்ரீபரதாழ்வானையே தனக்கு உத்தேச்யமாகப் பற்றி அவனையல்ல தறியா தேயிருக்கும் ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் பரதாநுவ்ருத்திக்கு

விரோதியான ராம ஸௌந்தர்யமாகிற நித்யசத்ருவை ஜயித்திருக்கு மென்கையாலே. ததீய கைங்கர்ய நிஷ்டனுக்கு நித்ய சத்ருவாயிறே பகவத் ஸௌந்தர்ய மிருப்பதென்கை. ஆகையால், இப்படி விலக்ஷணமான விஷயத்தில் ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களிரண்டும் புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குலைக்குமென்னக் குறையில்லை என்று கருத்து.

விளக்கம் - இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (1-1) - சத்ருக்நோ நித்யசத்ருக்ந: - எப்போதும் சத்ருக்களாக உள்ள இந்த்ரியங்ளை வென்ற சத்ருக்நன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள சத்ருக்நன், ஸர்வேச்வரனாகிய இராமனுக்கு மிகவும் ப்ரியமான பரதனையே தனக்கு உத்தேச்யம் என்று பற்றிய பரதன் அல்லாமல், வேறு எதனையும் அறியாதவன் ஆவான். அவன் பரதனுக்குத் தொண்டு செய்வதற்குத் தடையாக உள்ள "இராமனின் ஸௌந்தர்யம்" என்ற நித்யசத்ருவை வென்றவன் ஆவான். இவ்விதம் இராமாயணத்தில் கூறப்பட்டதன் மூலம், அடியார்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தபடி உள்ளவன் என்ற ஒருவனுக்கு நித்யமான பகையாக உள்ளது ஸர்வேச்வரனுடைய அழகே ஆகும் என்று கருத்து. ஆகவே இவ்விதம் மிகவும் உயர்ந்த விஷயமான ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் பிரிந்துள்ளதும் சேர்ந்துள்ளதும் என்ற நிலைகள் இரண்டும் (எந்தவிதமான வேறுபாடும் இல்லாமல்), புருஷார்த்தத்தின் எல்லையான பாகவத கைங்கர்யம் என்பதைக் குலைக்கும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, கீழ்ச் சொன்ன குணதோஷங்க ளிரண்டும் செய்யுமத்தை யருளிச்செய்கிறார் (குணதோஷங்களிரண்டும்) என்று தொடங்கி. குணமாவது, (இங்கு அது செய்ய வொண்ணாது) என்கிறவிடத்தில் சொன்ன பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாப ஹாரியான ஸௌந்தர்ய சீலாதிகள்; தோஷமாவது, (குணம்போலே யுபாதேயமா யிருக்கும்) என்கிறவிடத்திற் சொன்ன "கடியன் கொடியன்" இத்யாதிகள். (இரண்டும் கூடாத்ர புருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்த காஷ்டையையுங் குலைக்கும்) என்றது, ஓரொன்றே யிரண்டையும் செய்யுமென்றபடி.

விளக்கம் - அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம். அதாவது சூர்ணை 423ன் தொடக்கத்தில் கூறப்பட்ட குணங்கள் மற்றும் தோஷங்கள் ஆகிய இரண்டும் செய்வதை இங்கு “குணதோஷங்களிரண்டும்” என்று தொடங்கி அருளிச்செய்கிறார் எனலாம். குணம் என்பது சூர்ணை 416ல் “இங்கு அது செய்ய வொண்ணாது” என்று கூறப்பட்டதும், ஆண்களின் கண்கள் மற்றும் நெஞ்சம் ஆகிய இரண்டையும் அபகரிக்கவல்லதான அழகு மற்றும் சீலம் போன்றவையும் ஆகும். தோஷம் என்பது சூர்ணை 417ல் “குணம்போலே யுபாதேயமா யிருக்கும்” என்று கூறப்பட்டதும், திருவாய்மொழியில் (5-3-5) - கடியன் கொடியன் - என்று கூறப்பட்டதும் ஆகும். சூர்ணை 423ல் - (இரண்டும் சஷுத்ர புருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்த காஷ்டையையுங் குலைக்கும் என்று கூறப்பட்டது என்னவென்றால், “குணம் அல்லது தோஷம்” ஆகியவற்றில் ஏதேனும் ஒன்று மட்டுமே இரண்டு புருஷார்த்தங்களையும் குலைக்கும் - என்பதாகும்.

வ்யாக்யானம் - குணமிரண்டையும் செய்கையாவது, “மலைப்பால் பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாந் துறந்தார் தொழுதா ரத்தோள்” இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே, சஷுத்ர புருஷார்த்தத்தைக் குலைக்கையும், ஸ்வவைலக்ஷணயத்தாலே ஆழங்கால்படுத்தி புருஷார்த்த காஷ்டையான ததீய சேஷத்வ நிஷ்டையைக் குலைக்கையும்;

விளக்கம் - குணம் இந்த இரண்டையும் செய்வது எப்படி என்று முதலில் அருளிச்செய்கிறார். இரண்டாம் திருவந்தாதி (42) - மலைப்பால் பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாந் துறந்தார் தொழுதா ரத்தோள் - என்பது போன்றவற்றில் கூறப்பட்டபடி, தாழ்ந்த புருஷார்த்தங்களைக் குலைக்கிறது; தனது அழகு போன்றவை மூலம் ஈடுபாடு உண்டாக்கி, புருஷார்த்தத்தின் எல்லைநிலமான அடியார்களிடம் ஈடுபாடுடன் இருத்தல் என்ற நிலையைக் குலைக்கிறது - இவை குணம் செய்யும் செயல்களாகும்.

வ்யாக்யானம் - தோஷமிரண்டையுங் குலைக்கையாவது, குணம்போலே உபாதேயமாய், அவனென்றே கிடக்கும்படி பண்ணுகையாலே ஊணுறக்கம், பந்து, கழல் முதலானவற்றில் பொருந்தாமையை விளைத்து சஷுத்ர புருஷார்த்தத்தைக்

குலைக்கையும், “சிறுமா மனிசரா யென்னை யாண்டாரிங்கே திரிய, நறுமாவிரை நாண்மலரடிக் கீழ் புகுதல் உறுமோ” என்னும்படியான புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குலைக்கையும் என்றிங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம்.

விளக்கம் - அடுத்த தோஷம் இந்த இரண்டையும் செய்வது எப்படி என்று அருளிச்செய்கிறார். குணம் போன்று கைக்கொள்ளத்தக்கதாகவும், ஸர்வேச்வரனை மட்டுமே எப்போதும் ஈடுபடும்படிச் செய்வதாலும் உணவு, உறக்கம், பந்து, கழல் போன்ற எதிலும் மனம் பொருந்தாமையை ஏற்படுத்தி, தாழ்ந்த புருஷார்த்தங்கள் குறித்த ஈடுபாட்டைக் குலைக்கிறது. மேலும் திருவாய்மொழி (8-10-3) – சிறுமா மனிசரா யென்னை யாண்டாரிங்கே திரிய, நறுமாவிரை நாண்மலரடிக் கீழ் புகுதல் உறுமோ - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள புருஷார்த்தத்தின் எல்லையான அடியார்களிடம் ஈடுபடுதல் என்பதையும் குலைக்கிறது.

வ்யாக்யானம் - இந்த யோஜனைக்கு, (நித்யசத்ரு) என்கிறவிது, ஸௌந்தர்யாதி குணவிசிஷ்ட வஸ்து விஷயமாகக் கடவது. அங்ஙனு மன்றிக்கே, குணம் புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குலைக்கும், தோஷம் சூத்ர புருஷார்த்தத்தைக் குலைக்கும் என்று இங்ஙனே விபஜித்து யோஜிப்பாருமுண்டு. அப்போதைக்கும், குணம் புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குலைக்குமென்னுமதுக்கும், தோஷம் சூத்ர புருஷார்த்தத்தைக் குலைக்குமென்னுமதுக்கும் பூர்வ யோஜனைகளிற் சொன்னபடியே பொருளாகக் கடவது. இவ்விஷய ஸ்வபாவ மிதுவாகையாலே சரம பர்வமான ஆசார்ய கைங்கர்யமாகிற இதுதான் துர்லபமென்று ஸிம்ஹாவலோகந ந்யாயத்தாலே கீழோடே யந்வயம்.

விளக்கம் – இவ்விதம் இரண்டாவது விதமாகப் பொருள் கொண்டால், சூர்ணை 424ல் உள்ள “நித்யசத்ரு” என்பது அழகு முதலான தன்மைகளுடன் கூடிய ஸர்வேச்வரன் என்ற பொருள் தரும். இந்த இரண்டுவிதத்திலும் அல்லாமல், சூர்ணை 423ல் கூறப்பட்ட “குணம்” என்ற பதம் புருஷார்த்தத்தின் எல்லையைக் குலைக்கும் (அதாவது அடியார்களிடம் ஈடுபடவிடாமல் தடுக்கும்) என்றும், தோஷம் என்ற பதம் தாழ்ந்த புருஷார்த்தத்தில் ஈடுபட விடாமல் குலைக்கும் என்றும் பிரித்துக் கூட்டிப் பொருள் உரைப்பவர்களும் உண்டு. இவ்விதம்

கொண்டாலும், குணம் என்பது புருஷார்த்தத்தின் எல்லையைக் குலைக்கும் என்பதற்கும், தோஷம் என்பது தாழ்ந்த புருஷார்த்தத்தின் ஈடுபாட்டைக் குலைக்கும் என்பதற்கும் முன்பு கூறியபடியே பொருள் கொள்க. ஸர்வேச்வரனுடைய தன்மை இதுவாக உள்ளதால், கடைசி நிலையான ஆசார்ய கைங்கர்யம் என்னும் இதுவே கிட்டுவதற்கு அரியது என்பதை சிம்ஹாவலோகன நியாயத்தினால், கடந்த சூர்ணையுடன் சேர்த்து பொருள் கொள்ளவேண்டும் (சிம்ஹாவலோகன ந்யாயம் - தான் நடந்து வந்த பாதையை மீண்டும் நோக்குவது சிங்கத்தின் இயல்பு).

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 136)

2-4-9 பட்டபோது எழுபோதறியாள் விரை

மட்டலர் தண்டுழாயென்னும் சுடர்

வட்டவாய் நுதிநேமியீர் நும

திட்டமென்கொல் இவ்வேழைக்கே.

பொருள் - ஒளி பொருந்திய வட்டமான வாய் மற்றும் கூர்மை கொண்ட சக்கரத்தை உடையவனே! என்னுடைய இந்தப் பெண், சூரியன் மறையும் காலத்தையும் அறியவில்லை, உதிக்கும் காலத்தையும் அறியவில்லை. “பரிமளமும், தேனும் நிறைந்த குளிர்ந்த துளசி”, என்று கூறியபடி உள்ளாள். இப்படியாக உள்ள இந்த ஏழைப்பெண் விஷயத்தில் நீ என்ன செய்ய உள்ளாய்? (ஏழை = அறிவற்றவள்)

அவதாரிகை - “இவள் பட்டன” என்கைக்கு என்பட்டாள்? என்ன, படுவதெல்லாம் பட்டாளாகிலில், இவள் இனி என்படுவாள்? என்கிறாள்.

விளக்கம் - “கடந்த பாசுரத்தில் இவள் பட்டன = என்ன பாடுபடுகிறாள் என்று கூறினீர்; அப்படி உரைக்கும்படி இவள் அடைந்த நிலைதான் என்ன?”, என்று ஸர்வேச்வரன் கேட்டான். இதற்குத் தாயார், “இதற்கு முன்பு அனுபவித்திராத அனைத்தையும் அனுபவித்தாள். இனி இவள் புதிதாக அனுபவிக்கத் துக்கம் ஏதும் உள்ளதோ?”, என்று கூறுகிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (பட்டபோது எழுபோது அறியாள்) உதித்ததும் அஸ்தமித்ததும் அறிகிறிலள். இவள் அறிவதும் ஏதேனுமுண்டோ? என்னில் (விரை இத்யாதி) விரை - இதொரு பரிமளமே! மட்டு - இதொரு தேனே! அலர் - இதொரு பூவே! தண் - இதொரு குளிர்ந்தியே! என்று திருத்துழாய் விஷயமாக ஒரு கோடியைச் சொல்லும். உம்முடைய பேரும் தாருமொழிய அறியாள் என்கிறான். என்றவாறே, “நம்மை ஆசைப்பட்டு இப்படி படப்பெற்றோமே!” என்று அலப்பலாபத்தாலே கையில் திருவாழியை விதிர்த்தான். (சுடர் வட்ட வாய் நுதி நேமியீர்) சுடரையும், வட்டமான வாயையும், கூர்மையையும் உடைய திருவாழியைக் கையிலேயுடையிர்! இப்போது “சுடர் வட்ட வாய் நுதி” என்கிற விசேஷணமென்? என்னில்; பெண் பிள்ளையைக் காட்டில் திருத்தாயார், கையுந் திருவாழியுமான அழகுக்கு ஈடுபட்டு, விசேஷணங்களிட்டு அநுபவிக்கிறாள். ஆச்ரிதாநாச்ரித விபாகமற உமக்கு அழிக்கைக்குப் பரிகரம் ஒன்றேயோ? “ஆழிப்படை அந்தணனை மறவியையின்றி மனத்து வைப்பாரே” என்றிறே இவர் தம்முடைய வார்த்தையும். கையும் திருவாழியுமான அழகைக் கண்டால் நெஞ்சழியுமவர்களிறே.

விளக்கம் - (பட்டபோது எழுபோது அறியாள்) - “பட்டபோது” என்றால் “கடலில் முத்துபட்டது” என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள சூரிய உதயகாலம்; எழுகை என்றால் “எழுந்து போதல்” என்பதான சூரியனின் அஸ்தமன காலம். அதாவது சூரியன் உதிக்கும் காலம் மற்றும் அஸ்தமிக்கும் காலம் என்று எதனையும் இவள் அறியாள். சரி, இவள் வேறு ஏதேனும் அறிந்தாளோ என்ற கேள்விகு விடை அளிக்கிறார். (விரை இத்யாதி) - இதோ ஒரு பரிமளம் உள்ளது! இதோ தேன் உள்ளது! இதோ ஒரு மலர் உள்ளது! இதோ இதன் குளிர்ச்சி உள்ளது! என்று துளசி விஷயமாகப் பல சொற்களை மட்டுமே அறிந்தபடி உரைக்கிறாள். உன்னுடைய திருநாமங்கள் மற்றும் நீ அணிந்துள்ள மாலை தவிர வேறு எதனையும் இவள் அறியவில்லை. இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “நம் மீது ஆசை கொண்ட ஒருவள் இத்தனை துன்பம் அடைகிறாளே”, என்று கிட்டாத பொருள் கிட்டியதை எண்ணித் தனது சக்கரத்தை அதிர்ந்து நோக்கினான். கிட்டாத பொருள் என்று ஏன் கூறவேண்டும்? காரணம் கீதையில் (7-19) - பஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாந் மாம் ப்ரபத்யதே வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா துர்லப: - பல பிறவிகள் கடந்த பின்னர் உயர்ந்த ஞானம் அடையும் ஞானி ஒருவன், அனைத்திற்கும் புகலிடமான

வாஸுதேவனாகிய என்னிடம் சரணம் அடைகிறான்; இப்படிப்பட்ட ஞானி கிட்டுவதற்கு அரியவன் - என்று அவனே கூறியது காண்க. (சுடர் வட்ட வாய் நுதி நேமியீர்) - தீச்சுடர், வட்டமான வாய், கூர்மை ஆகியவற்றுடன் கூடிய சக்கரத்தை நீ ஏன் வைத்துள்ளாய்? அதாவது, அப்படிப்பட்ட சக்கரத்தை உடையவனே என்கிறான். இப்போது இதனை ஏன் தாய் கூறவேண்டும்? தனது பெண்ணைக் காட்டிலும் தாய், அவன் சக்கரமும் திருக்கரமுமாக உள்ளதைக் கண்டு ஈடுபாடு அடைந்தவளாக இவ்விதம் உரைக்கிறாள் என்று கருத்து. ஆக உன்னை அடைந்தவர்களையும், அடையாதவர்களையும் நீ அழிப்பது இந்தச் சக்கரம் ஒன்றைக் கொண்டு அல்லவோ? ஆழ்வார் இவ்விதம் மயங்கி நின்றாரோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். திருவாய்மொழி (1-7-1) - ஆழிப்படை அந்தணனை மறவியையின்றி மனத்து வைப்பாரே - என்று இவரே அருளிச்செய்தார் அல்லவோ? கையும் திருவாழியுமாக இவன் நிற்பதைக் கண்டால் தங்கள் மனம் தவிக்கும்படியாக உள்ளவர்கள் அல்லவோ ஆழ்வார்கள்?

வ்யாக்யானம் - (நாமதிட்டம் என்கொல்) ராவணஹிரண்யாதிகளைப்போலே முடிக்க நினைக்கிறீரோ? நித்யஸூரிகளைப்போலே கையும் திருவாழியுமான அழகை அநுபவிப்பிக்கிறீரோ? தன்னையும் மறந்து, உம்மையும் மறந்து ஸம்ஸாரிகளைப்போலே உண்டு உடுத்துத் திரியவைக்கிறீரோ? இவள் பேற்றில் நீர் நினைத்திருக்கிறதென்? (இவ்வேழைக்கே) அத்யந்த சபலையான இவள் விஷயத்தில் நீர் நினைத்திருக்கிறதென்?

விளக்கம் - (நாமதிட்டம் என்கொல்) - இவள் விஷயத்தில் உன்னுடைய திட்டம் என்ன? இராவணன் மற்றும் ஹிரண்யன் போன்று இவளையும் உன்னுடைய சக்கரத்தின் அழகு காண்பித்து முடிக்க எண்ணியுள்ளாயோ? நித்யஸூரிகள் போன்று திருக்கரமும் திருவாழியுமாக உள்ள உன்னுடைய அழகை இவள் அநுபவிக்கும்படிச் செய்வாயோ? அல்லது மற்ற ஸம்ஸாரிகள் போன்று தன்னையும் மறந்து, உணவு உண்டும் ஆடை அணிந்தும் வாழ்க்கையைப் பயனற்றதாகச் செய்ய எண்ணினாயோ? இவள் அடையும் பலன் விஷயத்தில் நீ என்ன சிந்தித்துள்ளாய்? (இவ்வேழைக்கே) - தன் விஷயத்தில் ஏதும் சிந்திக்காமல்,

உன்னைக் குறித்து மட்டுமே எண்ணியபடி உள்ள இந்தப் பெண்ணுடைய விஷயத்தில் நீ என்ன செய்ய எண்ணியுள்ளாய்?

2-4-10 ஏழை பேதை இராப்பகல் தன

கேழிலொண் கண்ணநீர் கொண்டாள் கிளர்

வாழ்வைவேவ இலங்கை செற்றீர் இவள்

மாழை நோக்கொன்றும் வாட்டேன்மினே

பொருள் - அதிகமான செல்வம் நிறைந்த இலங்கையின் செல்வம் அழியும்படி இலங்கையை அழித்தவனே! இந்த அபலைப்பெண் இரவிலும் பகலிலும் தனது ஒப்பற்ற அழகான கண்களில் கண்ணீரைக் கொண்டிருக்கிறாள். இவளுடைய மான் போன்ற நோக்கை நீ வாடச் செய்யாமல் தளிர்க்கச் செய்யவேண்டும்.

அவதாரிகை - இவள் நோக்கொன்றுமொழிய அல்லாததெல்லாம் ஒழிந்தாள்; இந்நோக் கொன்றையும் நோக்கிக் கொள்ளீ ரென்கிறாள்.

விளக்கம் - இந்தப் பெண் தன்னுடைய பார்வை ஒன்றைத் தவிர மற்ற அனைத்தையும் இழந்துள்ளாள். இந்த நோக்கையேனும் அழிந்து போகாமல் நீ காப்பாற்றவேண்டும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஏழை) “கிடையாது” என்று ப்ரமாண ப்ரஸித்தமானத்திலே, கிடைக்குமதில் பண்ணும் சாபலத்தைப் பண்ணுகை. (பேதை) “கிடையாது” என்று அறிந்து மீளும் பருவமல்ல; நான் ஹிதஞ்சொன்னாலும் கேளாத பருவம். (இராப்பகல் தன கேழிலொண் கண்ணநீர் கொண்டாள்) ஆநந்தாச்ருவுக்குத் தகுதியாய்; (கேழில்) கேழ் என்று - ஒப்பாய், இல் இன்று - இல்லாமையாய், ஒப்பின்றிக்கே யிருப்பாதாய்; ஒண்கண் - கண்ணநீரில்லாவிடிலும், கண்டார்க்கு ஆலத்திவழிக்க வேண்டும்படியான கண், ஸர்வகாலமும் அச்ருபூர்ணமாயிற்று. தாமரையிலே முத்துப்பட்டாற்போலே இக்கண்ணும் கண்ணநீருமாயிருக்கிற இருப்பை, காட்டிலெறிந்த நிலாவாக்குவதே! இவ்விருப்புக்கு க்ருஷி பண்ணி, பலவேளையிலே இழப்பதே; பொன்னும் முத்தும் விளையும்படியிறே க்ருஷி

பண்ணிற்றே; இப்போது இவளிழவுக்கன்றியே, அவளிழவுக்காயிற்று இவள் கரைகிறது.

விளக்கம் - (ஏழை) - “இந்தப் பொருள் கிட்டாது” என்று அனைத்துவிதமான ப்ரமாணங்கள் மூலம் அறிந்தபோதிலும், “நிச்சயம் கிட்டும்” என்று அறிந்த பொருளை விரும்புவது போன்று, கிட்டாத பொருளையும் விரும்புதல். (பேதை) – அந்தப் பொருள் கிட்டாது என்று அறிந்தவுடன், அதன் மீது கொள்ளும் ஆசையைக் கைவிட்டு அகன்று செல்லும் வயது இவளுக்கு வரவில்லை; நான் நன்மைகளை எடுத்து உரைத்தாலும் ஏற்காத வயது கொண்டவள். (இராப்பகல் தன கேழிலொண் கண்ணீர் கொண்டாள்) – ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருகுவதற்கு மட்டுமே தகுதி உடைய கண்கள். (கேழில்) - கேழ் என்றால் ஒப்பு, இல் என்றால் இல்லாமை, அதாவது ஒப்பில்லாத கண்கள். இந்தக் கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் நிரம்பவில்லை; என்றாலும் அந்தக் கண்களைக் கண்டவர்களால் த்ருஷ்டி தோஷம் ஏற்படும் என்று கருதி ஆலத்தி வழிக்க வேண்டும்படியாக, எப்போதும் கண்ணீர் நிறைந்த நிற்கிறது. தாமரைமலரில் முத்து போன்று கண்ணும் கண்ணீருமாக நிற்கும் இவளுடைய நிலையானது காட்டில் சந்த்ரன் வந்தால் எந்தப் பயனும் இல்லாதது போன்று ஆனதே! “உன்னைப் பிரிவதன் மூலம் ஏற்படும் பிரிவாற்றாமை அதிகமானால், அதனை எண்ணி வருந்தவும், அதனால் உன் மீது அதிகமான ஈடுபாடு ஏற்படவும் அல்லவோ நீ பிரிந்து செல்கிறாய்? இதனை அறிவோம். என்றாலும் இவள் இவ்விதம் கண்ணும் கண்ணீருமாக நிற்பது உண்டு, உனது திட்டம் பலித்தது என்று எண்ணி, இவள் இவ்விதம் நிற்கும் அழகைக் கண்ட பின்னரும் இந்தக் கண்ணீருடன் ஆனந்தக்கண்ணீரும் சேரும் விதத்தில் நீ செய்யாமல் உள்ளாயே! உனது பிரிவாற்றாமை காரணமாக இவள் இவ்விதம் நிற்பதைக் கண்டு இவளுக்கு உன் மீது உள்ள ப்ரேமத்தை அனுபவிக்காமல் காட்டில் திரியும் சந்த்ரன் போன்று இவளுடைய இந்த நிலையைப் பலனற்றதாக்கிவிட்டாயே”, என்று கருத்து. இப்படியாக இவள் உன்னை நினைத்து ஏங்கி இளைக்கவேண்டும் என்று பெருமுயற்சி எடுத்த நீ, அந்தப் பலன் உண்டானபோது இவற்றை நோக்காமல் உள்ளாயே! இவளுக்குப் பசலைநிறமும் கண்ணீர்த்துளிகளும் உண்டாகும் விதத்தில் நீ செய்துள்ளாய். சீதையாக இவள்

இருந்தபோது இவளை இழந்த காரணத்தினால் நீ தவித்தாய்; இப்போது உன்னுடைய பிரிவு காரணமாக இவள் அழுதபடி உள்ளாள்.

வ்யாக்யானம் - (கிளர் இத்யாதி) நடுவே கண்ணீர் விழவிடுமித்தனையோ விரோதி கனத்திருக்க? என்ன; ராவணனிலும் வலிதோ இவளுடைய விரோதிவர்க்கம்? “உதீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய” என்கிறபடியே - தாயும் தமப்பனும் சேரவிருக்கப் பொறாத ஐச்வர்யமிறே. கிளர்ந்த ஐச்வர்யமானது வேம்படி லங்கையை நிரஸித்தீர். ஒன்றை அழிக்க நினைத்தால், முதல் கிடவாமே அழிக்கும்வராயிரா நின்றீர். (இவள் மாழை நோக்கு ஒன்றும் வாட்டேன்மினே) இவளுடைய முக்தமான நோக்கொன்றும் கிடக்கும்படி கார்யம் பார்க்கவேணும். மாழையென்று - இளமை. (நோக்கொன்றும் வாட்டேன்மினே) இவள் தானே முடிந்துபோகிறாள்; நாங்கள் தானேயிழக்கிறோம்; ஜீவிக்கவிருக்கிற நீர் வேணுமாகில், உம்முடைய ஜீவநத்தை நோக்கிக் கொள்ளப்பாரும்.

விளக்கம் - (கிளர் இத்யாதி) - இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “இவளை நாம் வந்து அடைவதற்குப் பல தடைகள் உள்ளன. இவள் கண்ணீர் விடும் அளவிற்கு இவளுக்கு விரோதிகள் வந்தனரோ?”, என்றான். இதனைக் கேட்ட தாய் உரைக்கிறாள் - இராவணனைக் காட்டிலும் இவளுக்கு வந்த விரோதிகள் அதிகமோ (அதாவது இராவணனை வதைக்க இங்கு வந்த நீ, இவளுக்காக வரக்கூடாதோ என்று கருத்து)? இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் - உதீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய - இராவணனின் அழிவை விரும்பிய தேவர்கள் விண்ணப்பித்தபடி - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப வந்தவன் அல்லவோ? தாயும் தந்தையுமாய் சீதையும் இராமனும் சேர்ந்து இருக்கவிடாமல் பிரித்தவனுடைய செல்வம் அல்லவோ இலங்கை? அந்தச் செல்வத்தை வெந்து போகும்படி நீ செய்தாய். ஒன்றை அழிக்கவேண்டும் என்று எண்ணினால், அதன் கிழங்கு கூடக் கிட்டாதவிதத்தில் நீ செய்வன் ஆவாய். அப்படியே இவளையும் அழிக்க எண்ணினாயோ? எது செய்தாலும் இவள் கண்ணழகு மட்டும் போகாமல் பர்த்துக் கொள்ளவேண்டும்; உயிர் பிரியாமல் காக்கவேண்டும் என்று கருத்து. (இவள் மாழை நோக்கு ஒன்றும் வாட்டேன்மினே) - இவளுடைய இளமை பொருந்திய நோக்கு ஒன்றும் ஆகாதபடி பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும். மாழை = இளமை.

(நோக்கொன்றும் வாட்டேன்மினே) - இவள் தானாகவே முடிந்தபடி உள்ளாள்; நாங்கள் அல்லவோ இவளை இழக்கிறோம் என்று நீ எண்ணவேண்டாம். நீ பிழைத்திருக்க வேண்டும் என்றால், உனது பிழைத்திருக்கும் விதியை எண்ணுவாயாக; அதாவது இவளைக் காப்பாயாக என்று கருத்து. பெரியதிருமொழி (8-10-1) - வண்டார் பூமாமலர் மங்கை மணநோக்கம் உண்டான் - பெரியபிராட்டியாரின் பார்வையைத் தனது இருப்புக்கு ஆதாரமாகக் கொண்டவன் அல்லது தாரகமாகக் கொண்டவன் - என்று கூறியது ஒப்பு நோக்குக.

2-4-11 வாட்டமில் புகழ் வாமனை இசை

கூட்டி வண்டகோபன் சொல் அமை

பாட்டோ ராயிரத்திப்பத்தால் அடி

சூட்டலாகு மந்தாமமே

பொருள் - குறைகள் ஏதும் இல்லாத குணம் உள்ள வாமனைக் குறித்து, தாராளமான மனம் கொண்டவராகிய நம்மாழ்வார், இசையோடு சேர்ந்து அருளிச்செய்த அனைத்து இலக்கணங்களும் பொருந்தியதான ஆயிரம் பாசுரங்களில், இந்தப் பத்துப் பாசுரங்கள் மூலம் அவனுடைய திருவடித்தாமரைகளில் அழகான மலர்களைச் சமர்ப்பிக்கும் பேறு கிட்டும்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார், இவர் ப்ரார்த்தித்தபடியே நித்யஸூரிகள் திரளிலே போய்ப் புக்கு, ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிலே, சூட்டுநன்மாலைப்படியே திருமாலை சாத்தி அடிமை செய்யப் பெறுவர்கள் என்கிறார்.

பொருள் - நித்யஸூரிகளின் கூட்டத்தில் சென்று சேரக்கடவர் என்று கூறாமல், “அடி சூட்டலாகும் அந்தாமமே” என்று ஏன் கூற வேண்டும்? இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்க வல்லவர்கள் இவர் ப்ரார்த்தனை செய்தபடியே நித்யஸூரிகளின் திரளில் சென்று சேர்வர்; அது மட்டும் அல்லாமல், ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளில் திருவிருத்தம்(21) - சூட்டு நன்மாலைகள் -

என்பதற்கு ஏற்றபடி அவனுக்கு ஏற்கத்தகுந்த மாலைகளை அணிவித்து கைங்கர்யம் செய்யும் நிலையை அடைவர் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வாட்டமில் புகழ் வாமனனை) இவ்வளவிலே வந்து முகங்காட்டிற்றிலனாகில், அவன் புகழுக்கு வாட்டம் வந்ததிறே. (வாமனனை) தன் உடைமை பெறுகைக்கு இரப்பாளனாமவனிறே.

விளக்கம் - (வாட்டமில் புகழ் வாமனனை) - கடந்த பாசுரத்தில், “நோக்கென்றும் வாட்டேன்மினே”, என்று கூறியவுடன், “இதோ நாம் புறப்பட்டோம்” என்று நாணத்துடன் முன்பு வந்து நின்றான். இவள் வாடியபடி இருந்தால், அவனுடைய புகழ் அல்லவோ வாடும்? இப்படிப்பட்ட துன்பநிலையில் தான் உள்ளபோது, ஓடி வந்து தனது திருமுகத்தைக் காண்பித்த காரணத்தால் பூர்ணமான திருக்கல்யாண குணங்கள் உடையவன் ஆனான் என்று கூறுகிறார். “வாட்டமில் புகழ் வாமனன்” என்று கூறியதன் மூலம் அவன் வந்து திருமுகம் காண்பித்தான் என்றாகிறது. (வாமனனை) - தனக்குச் சொந்தமான பொருளை மீண்டும் எடுக்க வந்த அவதாரத்தை உரைக்கிறார். இவளை மீண்டும் அடையவந்ததால் இவ்விதம் உரைத்தார்.

வ்யாக்யானம் - (இசைகூட்டி) பரிமளத்தோடே பூ அலருமாபோலே, இசையோடே புணர்ப் புண்டதாயிற்று. (வண்சடகோபன் சொல்) “உதாரதீர்முநி:” என்னுமாபோலே, மாநஸாநுபவமன்றிக்கே வாசிகமாக்கி நாட்டை வாழ்வித்த ஓளதார்யம். (அமை பாட்டோராயிரத்து) அமைவு - சமைவாய், சப்தார்த்தங்கள் நிறைந்திருக்கை. (இப்பத்தால் இத்யாதி) இப்பத்தையும் அப்யஸிக்கவல்லவர்களுக்குச் செவ்விமாலையைக் கொண்டு அவன் திருவடிகளிலே நித்யகைங்கர்யம் பண்ணப்பெறலாம். “கைங்கர்யம் பண்ண வேணும்” என்று ஆசைப்பட்டு, அது பெறாமையாலே போலே காணும் இவ்வாற்றாமை யெல்லாம் பிறந்தது; பித்ருதநம் புத்ரனுக்கு ப்ராப்தமாமாபோலே, இவ்வாற்றாமையாலே வந்த க்லேசம் இது கற்றவர்களுக்கு அநுபவிக்கவேண்டாதே, “அடியார்கள் குழாங்களை உடன்

கூடுவதென்றுகொலோ” என்று ஆசைப்பட்டபடியே அத்திரளிலே போய்ப்புக்கு அநுபவிக்கப்பெறுவர் என்கிறார்.

விளக்கம் - (இசைகூட்டி) - பரிளத்துடன் கூடியே மலர்கள் மலர்வது போன்று, கானத்துடன் சேர்ந்து நிற்பதாயிற்று. (வண்சடகோபன் சொல்) - இராமாயணம் பாலகாண்டம் (2-42) - உதாரதீர்முநி: - பெரும்காவியமாக வள்ளலான அந்த முனிவர் படைத்தார் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனுடைய அனுபவங்களைத் தனது மனதில் மட்டும் வைக்காமல், எழுத்து வடிவில் உண்டாக்கி இந்த நாட்டில் உள்ள அனைவரையும் சீர்திருத்தும் வள்ளல் தன்மை. (அமை பாட்டோராயிரத்து) - ஓசையும் பொருளும் நேர்த்தியாக உள்ல நிலை. (இப்பத்தால் இத்யாதி) - இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களையும் கற்கவல்லவர்கள் மிகவும் அழகான குளிர்ந்த மாலைகள் கொண்டு அவனுடைய திருவடிகளில் கைங்கர்யம் செய்யும் நிலை அடையலாம். திருவாய்மொழி (2-3-10) - அடியார்கள் குழாங்கள் உடன் கூடுவதென்று கொலோ - என்று ப்ரார்த்திக்கும்போது, அவர்களுடன் சேர்ந்து இருப்பதையே இந்தப் பாசுரத்திற்கான பலன் என்று கூறாமல், “அவன் திருவடிகளிலே கைங்கர்யத்தைப் பெறலாம்” என்று ஏன் கூறினார்? அதாவது “அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும்” என்ற ஆசை ஏற்பட்டு, அது கிட்டாத காரணத்தால் அல்லவோ இந்த ஆற்றாமை உண்டானது! அதாவது “நித்யஸூரிகளோடு சேர்ந்து நின்று கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும்” என்பதற்காக அவர்களைத் தேடி, அது நிறைவேறாத காரணத்தால் உண்டான துன்பமே உரைக்கப்பட்டது என்று கருத்து. தந்தையின் செல்வம் புத்திரனை அடைவது முறை என்பது போன்று, இந்தப் பிரிவாற்றாமை காரணமாக வந்த துன்பங்கள் இதனைக் கற்பவர்களுக்கு வந்து சேர்வதில்லை; மாறாக அவர்கள் திருவாய்மொழி (2-3-10) - அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவதென்றுகொலோ - என்று ஆசைப்பட்டபடி அவர்கள் கூட்டத்தில் சென்று இணைந்து அநுபவித்தபடி இருப்பர்.

வ்யாக்யானம் - முதற்பாட்டில், ஆச்ரிதராபத்தே செப்பேடாக உதவும் ஸ்வபாவனானவன், இவளுடைய ஆபத்துக்கு வந்து உதவுகிறிலன் என்றாள்; இரண்டாம்பாட்டில் “விரோதியுண்டே” என்று நினைவாக, பாணனுடைய பாஹுவந்திலும் வலிதோ இவள் விரோதி? என்றாள்; மூன்றாம் பாட்டில், இப்படி

செய்ய நினைத்த நீர் முன்பு அச்செயலை என்றிய செய்தீர்? என்றாள்; நாலாம் பாட்டில், அது பொறுக்கமாட்டாமல் அது தன்னையே உபகாரமாகச் சொல்லா நின்றாள் என்கிறாள்; ஐந்தாம் பாட்டில், அவ்வளவிலும் வாராமையாலே, நிந்தயன் என்றாள் திருத்தாயார்; ஆறாம் பாட்டில், அது பொறுக்கமாட்டாமல், “கெடுவாய்! ஆகரத்தில் தகவு மறுக்குமோ? அது நம் குறை காண்” என்கிறாள் என்றாள்; ஏழாம் பாட்டில், அவன் குணஹாநி தன்னையே குணமாகக் கொள்ளும்படி இவளை வஞ்சித்தான் என்கிறாள்; எட்டாம் பாட்டில், “உம்மை அபாச்ரயமாகப் பற்றின இவள் படும்பாடே இது” என்றாள்; ஒன்பதாம் பாட்டில், “இவள் பேற்றில் நீர் செய்தருள நினைத்திருக்கிறதென்?” என்றாள்; பத்தாம் பாட்டில், “சேஷித்தது நோக்கொன்றுமே யாயிற்று; இது ஒன்றையும் நோக்கிக் கொள்ளீர்” என்றாள்; நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார்.

விளக்கம் - முதல் பாசுரத்தில், “அடியார்களுக்கு ஏற்படும் ஆபத்துக் காலங்களில் ஓடிவந்து உதவுவேன்” என்று தாமிரப்பட்டயம் எழுதிக் கொடுத்தவன், இவளுடைய ஆபத்து காலத்தில் வந்து உதவவில்லை என்றாள். இரண்டாம் பாசுரத்தில், “இவள் நம்மை அடைவதற்குத் தடைகள் உண்டு” என்று ஸர்வேச்வரன் கூறுவதாகக் கொண்டு, “பாணாஸுரனுடைய தோள் வலிமையைக் காட்டிலுமோ அந்தத் தடைகள் வலிதானது?” என்றாள். மூன்றாம் பாசுரத்தில், “இப்படியாக இவள் விஷயத்தில் தயை செய்யவேண்டாம் என்று எண்ணிய நீ, முன்பு எதற்காகக் கடலை அடைத்தது போன்ற செயல்களைச் செய்தாய்?”, என்றாள். நான்காம் பாசுரத்தில், தாய் உரைத்தது கேட்டு பொறுக்க முடியாமல் அந்தச் செயலையே உபகாரமாகக் கொண்டு உரைத்தாள். ஐந்தாம் பாசுரத்தில், எத்தனை துன்பம் அடைந்தாலும் வராமல் இருந்த காரணத்தால், “தயை அற்றவன்” என்று தாய் உரைத்தாள். ஆறாம் பாசுரத்தில், “அவன் தயை அற்றவன்” என்று தாய் உரைத்தது கேட்டு பொறுக்க இயலாமல், “நன்றாக உரைத்தாய்! ஒன்றின் உற்பத்தி இடத்திலேயே ஒரு பொருள் குறையுமோ? நம்முடைய குற்றம் காரணமாக அல்லவோ அவன் வராமல் உள்ளான்?”, என்றாள். ஏழாம் பாசுரத்தில், “அவனுடைய குணம் இன்மை என்பதையே குணமாக இவள் எண்ணும்படியாக இவளை வஞ்சித்தான்”, என்றாள். எட்டாம் பாசுரத்தில், “உன்னை மட்டுமே

தஞ்சமாகப் பற்றிய இவள் படும்பாடு இத்தனையோ", என்றாள். ஒன்பதாம் பாசுரத்தில், "இவள் விஷயத்தில் நீ செய்ய நினைத்திருப்பது என்ன?", என்றாள். பத்தாம் பாசுரத்தில், "இவளிடம் மீதம் உள்ளது இவளுடைய பார்வை மட்டுமே ஆகும். அதனை நீதான் காப்பாற்றவேண்டும்", என்றாள். இறுதியாக, இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்பவர்களுக்கு உண்டாகும் பலனைக் கூறி நிறைவு செய்தார்.

திருவாய்மொழி இரண்டாம் பத்து நான்காம் திருவாய்மொழி
ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 101)

98. துஞ்சாமுனிவரு மல்லாதவருந் துடரநின்ற

எஞ்சாப்பிறவியிடர் கடிவான் இமையோர் தமக்கும்

தன்சார்விலாத தனிப்பெருமூர்த்திதன் மாயம் செவ்வே

நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணெயுணென்னு மீனச்சொல்லே

பொருள் - சுருக்கம் இல்லாத ஸம்ஸாரத்தில் ஏற்படவல்ல பல துக்கங்களை விலங்குவதற்காக, ஞானச்சுருக்கம் இல்லாத ஸநகர் முதலான பல யோகிகளும், நான்முகன் போன்றவர்களும் ஆராதித்துப் பின்தொடரும்படி எழுந்தருளியுள்ளவனும், தான் யாரையும் சார்ந்திருக்க வேண்டிய அவசியம் அற்ற ஒப்பிலாதவனும், எல்லையற்ற ஸ்வரூபம் உள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனுடைய “வெண்ணெயைக் களவு செய்து உண்டான்” என்ற இழிவான சொற்கள் மூலம் உணர்த்தப்படும் மாயச்செயலானது, நித்யஸூரிகளாலும் எண்ணுவதற்கு அரியதாகும்.

அவதாரிகை - “இவ்விஷயத்திலே கைவைத்து அதிலுமக்குண்டான ஈடுபாட்டைச் சொல்லுவது, பிறரைத் திருத்தப் பார்ப்பதாய்க் கொண்டு க்லேசியாக் கிடவாதே, உம்முடைய துறையன்றோ க்ருஷ்ணாவதாரம், நவநீத ஸௌர்ய விருத்தாந்தத்தை யநுபவித்துப் போதுபோக்கப் பார்த்தாலோ” என்றாகள் சிலர்; இவர்க்கது ஆழங்கா

லென்றறியார்களே. இவர் “எத்திறம்” என்று மோஹித்துக் கிடக்குமதிநே யதுதான்; அது நெஞ்சாலும் நினைக்கப்போகாது.

விளக்கம் - ஆழ்வாரிடம் சிலர், “ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் ஆழ்ந்த ஈடுபாட்டினை அடைந்து அதனைக் குறித்து உரைப்பது, மற்றவர்களை இதனைக் கொண்டு திருத்தி ஸர்வேச்வரனிடம் திருப்ப எண்ணுவது என்று பலவாறு நீவிர் துன்பம் அடைகிறீர்கள். இவ்விதம் செய்யவேண்டாம் அல்லவோ? உமக்கு மிகவும் விருப்பமானது க்ருஷ்ண அவதாரம் அல்லவோ? அவன் வெண்ணையைக் களவு செய்து உண்ட செயல்களை எண்ணியபடி அனுபவித்து, உமது காலத்தைக் கழிக்கலாம் அல்லவோ?”, என்றனர். இவருக்கு அதில் உள்ள ஈடுபாட்டை அறியாதவர்களே இவ்விதம் உரைத்தார்கள் என்றே கொள்ளவேண்டும். காரணம், இவர் திருவாய்மொழியில் (1-3-1) - எத்திறம் - என்று அந்தச் செயலை எண்ணியபடி அல்லவோ மயக்கம் உண்டாகி பலகாலம் விழுந்து கிடந்தார்; ஆகவே அந்த செயலை எண்ணிப் பார்க்கவும் இயலாது என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (எஞ்சாப்பிறவி இடர்கடிவான் துஞ்சாமுனிவருமல்லாதவருந் துடர நின்ற) துஞ்சாமுனிவர், “நிசா ஸர்வபூதாநாம்” என்கிறபடியே. “என்னெஞ்சவனையொழிய வேறொன்றைப் பேணாது” என்றார், “பகவத்விஷயத்திலே கைவைத்தார்க்குக் கண்ணுறக்கமில்லை”, என்றார், “ஸம்ஸாரிகளையு மென்படியாக்கக் கடவேன்” என்றார்; “இப்படி கிடந்தலமாவா நில்லாதே, உம்முடைய பாழியன்றோ க்ருஷ்ணாவதாரம், நவநீத ஸௌர்ய வ்ருத்தாந்தத்தை யநுஸந்தித் தீடுபடுமவரன்றோ நீர். ஆனபின்பு அதை யநுஸந்திக்கப் புக்காலோ?” என்ன, அல்லாத விடங்களிற் கரைமேலே யாகிலும் போகலாம்; இதிலிழியவென்று நினைக்கவும் போகாது. இதிலிழிவதில் கைவாங்கி யிருக்கையே நன்றென்கிறார்.

விளக்கம் - (எஞ்சாப்பிறவி இடர்கடிவான் துஞ்சாமுனிவருமல்லாதவருந் துடர நின்ற) - துஞ்சாமுனிவர் என்பவர் யார்? கீதை (2-69) - நிசா ஸர்வபூதாநாம் - அனைத்து உயிர்களுக்கும் எது இரவு போன்று உள்ளதோ, அப்போது இவர் விழித்துள்ளார் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “மனம் அவனை அல்லாமல் வேறு

எதனையும் நாடாது, பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு உறக்கம் வருவதில்லை, அனைத்து ஸம்ஸாரிகளையும் அவன் விஷயத்தில் என்னைப் போன்று மாற்றுவேன்”, என்று கடந்த பாசுரங்களில் பலவாறு உரைத்தார். இதனைக் கண்ட சிலர் ஆழ்வாரிடம், “நீவீர் இவ்விதம் மற்றவர்களைக் குறித்து எண்ணி எண்ணி ஏன் துன்பம் அடைந்து புலம்புகிறீர்? உமக்கு ஏற்ற அவதாரம் அல்லவோ க்ருஷ்ணாவதாரம்? அவன் வெண்ணெயைத் திருடி விழுங்கும் செயலை எண்ணி அதில் ஈடுபட்டு நிற்பவர் அல்லவோ நீவீர்? இவ்விதம் உள்ளபோது அதனை எண்ணியபடியே இருக்கலாம் அல்லவோ?”, என்றனர். இதற்கு ஆழ்வார், “அவனுடைய மற்ற செயல்களை எண்ணி இருந்தாலாவது தப்பித்துக் கரையேற இயலும். ஆனால் இந்தச் செயலின் ஆழத்தினை எண்ணவும் இயலாது, எண்ணினால் தப்பிக்கவும் இயலாது. இதனை எண்ணிச் சிக்குவதைக் காட்டிலும், இதில் ஈடுபடாமல் இருத்தலே நல்லது”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (துஞ்சாமுனிவரும்) ஸம்ஸாரிகள் சப்தாதி விஷயங்களிலே மண்டியிருக்குமாபோலே ஆத்மவிஷயத்திலு மீச்வரவிஷயத்திலு முணர்த்தியை யுடையராய், தமோகுணாபி பூதரன்றிக்கேயிறே ஸநகாதிகளிருப்பது. “யா நிசா”. அவர்கள் தங்களை ஸர்வேச்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்குடலாக உண்டாக்கச் செய்தேயும், ஜந்மாந்தரத்தில் ஸுக்ருதத்தாலே ஸம்ஸாரத்தில் விரக்தராய் முமுக்ஷுக்களாயிருக்கிறபடியைக் கண்டு “இவர்க ளதுக்காளல்லார், இதுக்குப் புறம்பே ஆள் தேடிக்கொள்வோம்” என்னும்படி இருந்தவர்களிறே. (அல்லாதவரும்) ஸுக்ருத தாரதம்யத்தாலே அவர்களைப் போலன்றிக்கே, கர்ம்பாவனையும் ப்ரஹ்மபாவனையு மிரண்டுங் கூடியிறே ப்ரஹ்மாதிக ளிருப்பது. ப்ரஹ்மபாவனையுண்டாவது ஸத்வத்தாலேயிறே. காதாசித்கமாக ஸத்வந் தலையெடுக்கும்போது, “ஸம்ஸாரம் த்யாஜ்யம், ஸர்வேச்வரன் உபாதேயன், அவனைப் பெறவேணும்” என்று அதுக்கீடாக வர்த்தியா நிற்பர்களிறே, அல்லாதபோது ஸம்ஸார வர்த்தகர்களே யாயிருந்தார்களேயாகிலும். (எஞ்சாப்பிறவி) ஒருக்காலும் சுருங்கக் கடவ தன்றிக்கே முடிவு காண வொண்ணாதபடி அநாதியாய் வருகிற ஜந்மபரம்ரையா லுண்டான இடரைத் தவிர்த்துக் கொள்கைக் கீடாக. (துஞ்சாமுனிவரும் அல்லாதவரும் எஞ்சாப்பிறவி யிடர் கடிவான் துடரநின்ற) அநாதிகாலம் கூடி இவ்வளவாகச் சூழ்ந்து கொண்டவிது அசக்தனான தன்னால்

போக்கிக் கொள்ள வொண்ணாமையாலே ஒரு த்யோகத்திலே தன்னுடைய வாச்ரயண மாத்ரத்திலே போக்கவல்லானொரு ஸர்வசக்தியைப் பற்றவேணுமிறே.

விளக்கம் – (துஞ்சாமுனிவரும்) - ஸம்ஸாரிகள் இந்த உலகவிஷயங்களில் ஈடுபட்டு நிற்பது போன்று, ஆத்மவிஷயம் மற்றும் ஈச்வர விஷயம் ஆகியவற்றில் ஈடுபட்டு, தமோ குணம் மற்றும் ரஜோகுணம் இல்லாமல் உள்ளவர்கள் ஸநகர் போன்றவர்கள் ஆவர். கீதையில் (2-69) – யா நிசா - எது ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவர்க்கு இரவாக உள்ளதோ அந்த நேரத்தில் யோகி விழித்தபடி உள்ளான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸநகர் போன்றவர்கள் தங்களை ஸர்வேச்வரன் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் ஸ்ருஷ்டி செய்துள்ளபோதிலும், எல்லையற்ற காலமாக உண்டான பிறவிப் புண்ணியத்தால் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து ஒதுங்கி முமுக்ஷுக்களாகவே இருந்தனர்; இவர்களைக் கண்ட ஸம்ஸாரமானது, “இவர்கள் நமக்கு வசப்படமாட்டனர். நாம் வேறு யாரையேனும் தேடிக்கொள்வோம்”, என்று ஒதுங்கும்படி வாழ்ந்தனர். (அல்லாதவரும்) - புண்ணியத்தின் ஏற்றத்தாழ்வு காரணமாக இவர்கள் போன்று அல்லாமல் கர்மவசப்பட்டவராகவும், தேவர்கள் போன்று உள்ளவராகவும் கலந்து நான்முகன் உள்ளிட்டவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் தேவர்கள் போன்று உள்ளது எப்போது என்றால் ஸத்வம் தலையெடுக்கும்போது மட்டுமே ஆகும். ஒரு சில காலகட்டங்களில் ஸத்வம் தலையெடுக்கும்போது அவர்கள், “ஸம்ஸாரம் கைவிடத்தக்கது, ஸர்வேச்வரன் மட்டுமே நமக்கு அண்டத்தக்கவன், அவனைப் பெறவேண்டும்”, என்று எண்ணியபடி அதற்கான முயற்சிகள் செய்தபடி இருப்பார்கள். ஸத்வம் இல்லாதபோது ஸம்ஸாரிகள் போன்றே இருப்பார்கள். ஆனாலும் இவர்கள் செய்வது என்னவென்றால், (எஞ்சாப்பிறவி) – எப்போது சுருங்காமல், எல்லை காண இயலாதபடி, அநாதிகாலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ள பிறவி என்பதால் ஏற்படும் துன்பங்களைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு. (துஞ்சாமுனிவரும் அல்லாதவரும் எஞ்சாப்பிறவி யிடர் கடிவான் துடரநின்ற) – எல்லையற்ற காலமாகத் தங்களைத் தொடர்ந்து வருவதைத் தாங்களாக நீக்கிக்கொள்ளும் சக்தி இல்லாத காரணத்தால், ஏதோ ஒரு விதத்தில் தன்னை அண்டி நிற்பவர்கள் என்பதையே காரணமாகக் கொண்டு, அந்தப் பிறவித் துன்பத்தை போக்கவல்லதொரு ஸர்வேச்வரனைப் பற்ற வேண்டும் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (தன்சார்விலாத) - “ருத்ரம் ஸமாச்சரிதா தேவா ருத்ரோ ப்ரஹ்மாணமாச்சரித: ப்ரஹ்மாமாச்சரிதே ராஜந் நாஹம் கஞ்சிதுபாச்சரித:” என்கிறபடியே ப்ரஹ்மாதிகள் தந்தாம் துக்கநிவ்ருத்திக்குடலாகத் தன்னையாச்ரயிக்கிறவோபாதி தான் வேறு சிலரை யாச்ரயணீயராகவுடைய னன்றிக்கே யிருக்குமவனென்கிறது. வெண்ணெயுணென்னு மீனச் சொல்லாகிற மாயமுண்டு - ஆச்சர்யம், (இமையோர், தமக்கும் செவ்வே நெஞ்சால் நினைப்பரிதால்) ஸம்ஸாரிகள் சஷுத்ர விஷயங்களையும் கூட உண்டறுக்கமாட்டாதே யிருக்க நிரந்தர பகவதநுபவம் பண்ணுகிறார் சிலராய்ச் செய்ய முடியாதது செய்தாராகிறார் நித்யஸூரிகளிறே; அவர்களுக்குங்கூட அநுஸந்திக்கப் போகா திவ்யவாச்சர்யம். என்றான், அவர்களுக்கு நினைக்கப் போகாதொழுகிற தென்னென்ன. ப்ரஹ்மாதிகளுக்குங்கூட துக்கநிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக் கொடுக்கிற தான், ஆச்சரிதரால் தனக்கு வந்தவாச்சர்யம் தனக்குத்தான் நிலமோ? ஸர்வேச்வரனாய், ப்ரஹ்மாதிகளுக்குங் கூட வாச்ரயணீயனாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனா யிருக்கிறவன், ஆச்சரித ஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யமே தனக்கு தாரகமாய், அதுதான் நேர்கொடு நேர்கிட்டப்பெறாதே இப்படி களவு கண்டாகிலும் புஜிக்க வேண்டி, அதுதான் தலைக்கட்டப் பெறாதே வாயது கையதாக வகப்பட்டுக் கட்டுண்டடியுண்டு ப்ரதிக்கிரியை யற்று உடம்பு வெளுத்துப் பேகணித்து நின்ற நிலை சிலர்க்கு நிலமோ?

விளக்கம் - (தன்சார்விலாத) - அவன் யார்? நான்முகன் முதலானவர்கள் தங்களுடைய துக்கங்கள் நீக்கிக் கொள்ள வேண்டி தன்னை அடைந்ததாலும், தனக்கு உதவுவதற்காக தான் வேறு யாரையும் அண்டி நிற்கவேண்டிய அவசியம் இல்லாதவன் என்றுள்ள ஸர்வேச்வரன். ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவர்கள் தாழ்ந்த விஷயங்கள் என்று அறிந்துள்ள போதிலும் அவற்றைக் கைவிட இயலாதவர்கள்; ஆனால் நித்யஸூரிகள் எப்போதும் பகவானை அனுபவித்தபடி உள்ளனர்; அவர்களுக்கும் கூட அனுபவித்து எண்ண இயலாத ஆச்சர்யம் உண்டு. எது? அவர்களால் நினைத்துக் கூடப் பார்க்க இயலாதபடி உள்ளது என்ன? நான்முகன் போன்ற அனைவருடைய துக்கத்தையும் நீக்கவல்ல ஸர்வேச்வரன், தன்னை அண்டி நிற்பவர்களாகிய கோபிகைகள் மூலமாகத் தனக்கு வந்து துன்பங்களை

விலக்கிக்கொள்ள இயலாமல், அவர்களால் கட்டப்பட்டு அடிக்கப்பட்டு நின்றது என்னே ஆச்சர்யம்! இதனை எண்ணிப் பார்க்க அவனுக்கும் இயலாது. ஸர்வேச்வரனாகவும், தனது விருப்பங்கள் அனைத்தும் பூர்ணமாக நிறைவேறப்பெற்றவனும், நான்முகன் உள்ளிட்டவர்களும் அண்டி நிற்கும்படி உள்ளவனுமாகிய அவன், தனது அடியார்களான கோபிகைகள் கைப்பட்ட வெண்ணெய் போன்றவையே தனக்கு உயிர் பிழைக்க ஏற்ற வஸ்துக்களாக எண்ணினான்; அந்த வெண்ணெய் போன்றவை தனக்கு நேர்வழியில் கிட்டாத காரணத்தால், இவ்விதம் களவு செய்து உண்ணத் தொடங்கினான். அதுவும் நிறைவேறாத காரணத்தால், “வெண்ணெயும் அதனை உண்ட வாயும்” என்று கையும் களவுமாகப் பிடிபட்டு, கட்டப்பட்டு, அடிக்கப்பட்டு, தனது சரீரம் வெளுத்துப் போகும்படி பயந்து நின்ற நிலையை சிலரால் எண்ணிப் பார்க்க இயலுமோ?

வ்யாக்யானம் – “அரையனுக்குப் போகிற பாலை யோரிடையன் களவுகண்டான்” என்று கட்டியடியா நிற்க பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் கண்டு பரவசராயிருந்து, “இத்தால் வந்ததுக்கெல்லாம் நான் கடவன்” என்று விடுவித்துக்கொண்டாராம். (செவ்வே நெஞ்சால்) சிசுபாலாதிகளைப்போலே தோஷத்தை யேறிட்டுக் கொண்டு சில சொல்லிற் சொல்லலா மல்லது குணமானபடியை நேரே யநுஸந்திப் போமென்றால் அது செய்யப்போகாது. “துஞ்சாமுனிவரு மல்லாதவரும் எஞ்சாப்பிறவியிடர் கடிவான் துடர நின்றதன் சார்விலாத தனிப்பெரு மூர்த்தியுடைய வெண்ணெயுணென்னு மீனச் சொல்லான மாயமானது இமையோர் தமக்குஞ் செவ்வே நெஞ்சால் நினைப்பரிதால்” என்கிறார்.

விளக்கம் - இங்கு ஒரு நிகழ்வை உரைக்கிறார். ஒரு ஊரில் உள்ள அரசனுக்குப் போகும் பாலை ஒருவன் களவு செய்து பருகிவிட்டான். இதனால் அவனைப் பிடித்து சேவகர்கள் ஒரு மரத்தில் கட்டி வைத்து அடித்துக் கொண்டிருந்தனர். அப்போது அவ்வழியே பிள்ளை உறங்காவில்லிதாஸர் சென்று கொண்டிருந்தபோது இந்தக் காட்சியை கண்டார். அந்தத் திருடனைக் காணும்போது, அவன் பாலைக் களவு செய்து அடிபடுகிறான் என்று அறிந்தபோது, அவருக்குக் க்ருஷ்ணன் இவ்விதம் கட்டுப்பட்டு அடியுண்டது போல் தோன்றியது.

உடனே அவன் காவலர்களிடம், “அவனை விடுங்கள். அவன் செய்த செயலுக்கு நான் பொறுப்பு ஏற்கிறேன்”, என்றாராம். (செவ்வே நெஞ்சால்) - சிசுபாலன் போன்று அவன் விஷயத்தில் த்வேஷம் பாராட்டி பலவிதமாக உரைக்க இயலும்; ஆனால் அவனுடைய குணங்களை முழுவதுமாக உணர்ந்து உரைக்கலாம் என்றால் முழுமையாக இயலாது. “துஞ்சாமுனிவரு மல்லாதவரும் எஞ்சாப்பிறவியிடர் கடிவான் துடர நின்றதன் சார்விலாத தனிப்பெரு மூர்த்தியுடைய வெண்ணெயுண்ணென்னு மீனச் சொல்லான மாயமானது இமையோர் தமக்குஞ் செவ்வே நெஞ்சால் நினைப்பரிதால்” என்று படிக்கவேண்டும்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்